

Sygn. akt I C 23/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Mleczko

Protokolant: : sekr. sądowy Magdalena Konczewska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2014 r. w Toruniu

sprawy z powództwa Z. M.

przeciwko A. M. (1)

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

1. oddała powództwo

2. zasądza od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Toruniu na rzecz adwokat A. C. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset) powiększona o należny podatek VAT z tytułu pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu

3. kosztami sądowymi od uiszczenia których zwolniony był powód obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt I C 23/14

UZASADNIENIE

Powód Z. M. w pozwie (k. 2-4) skierowanym przeciwko pozwanemu A. M. (1) domagał się wydania orzeczenia nakazującego pozwanemu złożenie oświadczenia woli, którego treścią będzie przeniesienie na rzecz powoda prawa własności gospodarstwa rolnego prowadzonego na nieruchomości Kw nr (...) oznaczonej numerem działek (...) położonej w miejscowości P. wraz z ciągnikiem U. C-360 nr rej. (...) i jedną przyczepą m-ki (...) nr rej. (...).

W uzasadnieniu podano, między innymi, iż umową darowizny zawartą w dniu 21 kwietnia 2008r. w formie aktu notarialnego powód darował pozwanemu wskazane powyżej gospodarstwo rolne i maszyny. Pozwany darowiznę przyjął i jednocześnie nieodpłatnie ustanowił na rzecz darczyńcy dożywotnią służebność mieszkania polegającą na prawie korzystania z jednego pokoju i łazienki położonych od północnej strony domu, z garażu, z jednego pomieszczenia w oborze wraz z prawem poruszania się swobodnie po całej nieruchomości. Do treści służebności należy także opieka i pomoc w chorobie i na starość oraz zapewnianie całodziennego wyżywienia. Powodowi ponadto przysługiwało prawo dożywotniego użytkowania działki o pow. 00,80.00 ha.

Zdaniem powoda żadnego z powyższych uprawnień pozwany nie realizuje. Ataki na osobę powoda rozpoczęły się w 2009r. Miały miejsce awantury, groźby pobicia oraz pobicia, kierowanie fałszywych wniosków o leczenie odwykowe. Po pierwszym pobiciu powód złożył pozew o „odwołanie darowizny”. Powództwo zostało jednak prawomocnie oddalone. Po sprawie sądowej agresja ze strony pozwanego oraz jego żony nasiliła się. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 30 października 2013r., sygn. akt (...) pozwany został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk, tj. tego iż dwukrotnie uderzył powoda ręką w okolice oczu powodując obrażenia ciała w postaci zasinienia

obu oczodołów. Powód – w związku z rażąco niewdzięcznością – wystąpił do pozwanego o odwołanie darowizny. Nie otrzymał żadnej odpowiedzi.

W odpowiedzi na pozew (k. 51-52v.) pozwany A. M. (1) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

Motywuując powyższe wskazał, między innymi, iż respektuje ustanowioną na rzecz powoda dożywotnią służebność mieszkania oraz inne swoje zobowiązania, wynikające z umowy stron. Większość awantur prowokuje powód, który utrudnia prowadzenie gospodarstwa – m.in. zajmuje 1/3 strychu, zabiera i uszkadza maszyny oraz narzędzia, próbuje też wyprzedawać wyposażenie gospodarstwa. Zdaniem pozwanego powód pobicia „wymyśla”, zbiera i przekupuje świadków, fabrykuje zaświadczenia lekarskie. Pozwany potwierdził fakt swojego skazania za czyn z art. 157 § 2 kk, jednak dodał, iż został przez powoda zaatakowany siekierą i tylko się bronił. Sąd uwzględnił ten fakt w wyroku skazującym ustalając, iż zachowanie pozwanego zostało wywołane wyzywającym zachowaniem się powoda.

Strony w dalszym toku procesu podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Z. M. darował pozwanemu A. M. (1) aktem notarialnym numer 3614/2008 z dnia 21 czerwca 2008r. sporządzonym przez notariusza A. M. (2) prowadzącego Kancelarię Notarialną w G. – D. gospodarstwo rolne prowadzone na nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Kw nr (...) wraz z ciągnikiem U. C 360 numer rejestracyjny (...) i jedną przyczepą marki S. numer rejestracyjny (...), położone w P.. W § 6 umowy darowizny pozwany ustanowił na nabytej nieruchomości nieodpłatnie dożywotnią służebność mieszkania polegającą na prawie korzystania przez uprawnionego z jednego pokoju, kuchni i łazienki położonych od północnej strony domu, ogrzewanych i oświetlanych na koszt właściciela nieruchomości, korzystania z garażu i jednego pomieszczenia w oborze oraz prawo swobodnego poruszania się po całej nieruchomości, a nadto prawo dożywotniego użytkowania działki o powierzchni 00.80,00 ha. Ponadto obdarowany zobowiązał się zapewnić darczyńcy odpowiednią opiekę, pomoc w chorobie i na starość, a także całodzienne wyżywienie.

(okoliczności bezsporne – k. 2-4, 51-52v., a ponadto dowód:

- akt notarialny – k. 5-7)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 22 grudnia 2010r., sygn. akt(...), oddalono powództwo o to samo roszczenie . Podobnie jak w przedmiotowej sprawie powód domagał się wówczas wydania orzeczenia nakazującego pozwanemu złożenie oświadczenia woli, którego treścią będzie przeniesienie na rzecz powoda prawa własności wyżej opisanego gospodarstwa rolnego prowadzonego na nieruchomości Kw nr (...) oznaczonej numerem działek (...). Wyrok ten został podtrzymany przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku dnia 15 kwietnia 2011r. w sprawie o sygn. akt (...).

(okoliczności bezsporne – k. 2-4, 51-52v.)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w G.-D. z dnia 30 października 2013r., sygn. akt (...) pozwany został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk, tj. tego iż dnia 9 czerwca 2012r. w miejscowości P. Ł., gm. K., pow. (...)dwukrotnie uderzył powoda ręką w okolice oczu powodując obrażenia ciała w postaci zasinienia obu oczodołów, tj. obrażenia powodujące rozstrój zdrowia na czas powyżej siedmiu dni, przy czym zachowanie to zostało wywołane wyzywającym zachowaniem się powoda. Sąd przyjmując, iż społeczna szkodliwość czynu nie była znaczna odstąpił od wymierzenia kary.

(okoliczności bezsporne – k. 2-4, 51-52v., a ponadto dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 30 października 2013r. – k. 16-17)

Pismem datowanym na 9 grudnia 2013r., nadanym przesyłką poleconą, powód wysłał do pozwanego oświadczenie o odwołaniu w/w darowizny powołując się ogólnikowo na „rażącą niewdzięczność”.

(dowód:

- pismo zawierające oświadczenie o odwołaniu darowizny – k. 18)

W okresie od 15 kwietnia 2011r. do chwili obecnej w miejscu zamieszkania stron odnotowano łącznie osiem interwencji policyjnych.

Dnia 1 lipca 2011r., zgłoszona przez powoda, który twierdził, iż pozwany wszczyna awanturę domową będąc pod wpływem alkoholu. Strony pouczone.

Dnia 23 lipca 2011r. zgłoszona przez powoda, który twierdził, iż pozwany wszczyna awanturę domową będąc pod wpływem alkoholu. Strony pouczone.

Dnia 7 sierpnia 2011r. zgłoszona przez powoda, który twierdził, iż pozwany wszczyna awanturę domową w łazience będąc pod wpływem alkoholu.

Dnia 7 sierpnia 2011r. zgłoszona przez żonę pozwanego, która twierdziła, iż powód w łazience pobił pozwanego i kazał mu opuścić łazienkę twierdząc, iż to jego pomieszczenie. Strony pouczone o możliwości złożenia zawiadomienia o przestępstwie ściągającym z oskarżenia prywatnego nie chciały skorzystać z tego uprawnienia.

Dnia 9 czerwca 2012r. zgłoszona przez żonę pozwanego. Na miejscu ustalono, iż powód wszczął awanturę z pozwanym i synem A. M. (3). Strony pouczone.

Dnia 6 lutego 2014r. zgłoszona przez żonę pozwanego ze względu na stan nietrzeźwości pozwanego, którego osadzono w Izbie Wytrzeźwień.

Dnia 18 marca 2014r. zgłoszona przez powoda, który twierdził, iż pozwany utrudnia mu sprzedaż maszyn rolniczych z gospodarstwa.

Dnia 18 czerwca 2014r. zgłoszona przez powoda, który twierdził, iż pozwany wyzywa go i mu ubliża. Powoda pouczone o możliwości złożenia zawiadomienia o przestępstwie ściągającym z oskarżenia prywatnego, co powód uczynił w dniu 21 czerwca 2014r.

(dowód:

- informacje Policji – k. 64,

- protokół przyjęcia ustnej skargi o przestępstwie ściągającym z oskarżenia prywatnego – k. 65-66)

W okresie od 9 grudnia 2012r. do chwili obecnej konflikt pomiędzy stronami nadal istnieje. Część kłótni wywołuje powód, który wyzywa żonę pozwanego sformułowaniami typu: "ty bidusie, madejunko " (od nazwiska rodzowego) a pozwanego: "dziadu, bidusie". Przy odwiedzinach rodziców żony pozwanego powód pluje na schody. Obu stronom zdarza się nadużywać alkoholu, z tego też powodu pozwany czasem klóci się z żoną. Powód pije alkohol sam lub z sąsiadami. Pozwany zapewnia mieszkanie powodowi, pokój powoda jest ogrzewany. Powód żywi się sam. Nie przyjmuje pieczywa od pozwanego, nie zgadza się na obiady. Strony rozmawiają tylko wtedy, kiedy muszą. Powód nadal utrudnia pozwanemu gospodarowanie. Powód obecnie nie wymaga opieki. Chodzi, pracuje, obrabia ziemię, pracuje ciągnikiem, jeździ samochodem. W garażu nadal jest siatka. Pozwany i powód nadal korzystają - każdy z połowy garażu. Strony często wzajemnie się prowokują. Pozwany ponosi koszty prądu i opału.

(dowód:

- przesłuchanie pozwanego 78-78v.,
- przesłuchanie powoda – k. 77v.-78,
- zeznania świadka E. S. – k. 58v.,
- zeznania świadka Z. D. – k. 58v.-59,
- zeznania świadka D. M. – k. 68-68v.,
- zeznania świadka A. M. (3) – k. 69,
- zeznania świadka J. C. – k. 69 -69v.)

W drugiej połowie grudnia 2012r. powód otrzymał anonimową kartkę z napisem: „Dla starego wstrętnego wieprza. Życzenia przesyłają staremu knurowi Sąsiedzi”.

(dowód: dokument prywatny, kartka pocztowa– k. 75 akt Sądu Rejonowego w Brodnicy o sygn. (...))

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, dowód z przesłuchania pozwanego i – częściowo - powoda oraz na podstawie zeznań świadków E. S., Z. D., D. M., A. M. (3), J. C., a także biorąc pod uwagę wybrane dokumenty z akt Sądu Rejonowego w Brodnicy o sygn.(...).

Jeśli chodzi o dowód z przesłuchania powoda to Sąd Okręgowy dał mu wiarę jedynie w części. Sąd w szczególności nie dał wiary twierdzeniom, iż pozwany jest względem powoda jednostronnie agresywny i wulgarny, powodowi nie zdarza się być pod wpływem alkoholu i nie utrudnia on prowadzenia darowanego gospodarstwa Powód sam przyznał, iż nie pozwolił pozwanemu użytkować jednej z maszyn znajdujących się na gospodarstwie (dmuchawa). Zdaniem Sądu powód starał się w sposób jak najbardziej korzystny dla siebie przedstawić okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy - a więc przyczyny i przebieg wieloletniego konfliktu pomiędzy stronami –tj. zdarzenia, które w opinii powoda stanowią podstawę do ustalenia, iż pozwany dopuścił się rażącej niewdzięczności. Nadto w tym zakresie zeznania powoda stoją w sprzeczności z zeznaniami świadków D. M., A. M. (3), E. S., Z. D. oraz przesłuchaniem pozwanego, a także treścią dokumentów (informacje Policji, wyrok Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 30 października 2013r.).

Odnosząc się z kolei do przesłuchania pozwanego należy stwierdzić, iż należało dać w całości mu wiarę. Co do zasady zeznania te są nietendycyjne i wyważone. Pozwany nie zaprzecza temu, iż strony potrafią się nawzajem wyzwać oraz pić alkohol. Omawiane zeznania znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach oraz w zeznaniach świadków.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. Są one w ocenie Sądu obiektywne , szczerze oraz zgodne i stanowią spójną i logiczną całość . Potwierdzają istnienie konfliktu pomiędzy stronami oraz współprzyczynianie się do niego przez obie strony.

Za w pełni wiarygodne uznał Sąd dokumenty zgromadzone w aktach sprawy albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Jednocześnie na mocy z art. 230 kpc uznano za bezsporne te okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie, odpowiedzi na pozew, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła, gdyż nie budziły wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale procesowym zgromadzonym w sprawie.

Artykuł 227 kpc stanowi, iż przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Z tego też powodu Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda - o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa

na okoliczność, iż obraźliwą kartkę w grudniu 2012r. napisała żona pozwanego. Obowiązek wdzięczności, jaki ciąży na obdarowanym - co do zasady - nie rozciąga się na osoby jemu bliskie, czego nie zmienia nawet okoliczność, że korzystają one z przedmiotu darowizny. W sytuacji gdy ewentualnej niewdzięczności w stosunku do darczyńcy dopuściły się osoby bliskie obdarowanemu, rażąca niewdzięczność obdarowanego można przypisać jemu samemu tylko wtedy, gdy wykazano albo jego inicjatywę, albo udzielenie pomocy czy też aprobatę dla takich działań osoby bliskiej (orzeczenie SN z 19 października 1949 r., Wa. C. 108/49, PiP 1950, z. 8-9, s. 179). Strona powodowa w przedmiotowym procesie tego ostatniego w żaden sposób nie udowodniła, co więcej – nawet nie dążyła do przeprowadzenia dowodu na taką okoliczność.

Sąd uznał, że roszczenie powoda oparte zostało na skutkach instytucji unormowanej w art. 898 § 1 k.c. i okazało się nieuzasadnione. Powód nie wykazał, że wynikająca z art. 898 § 1 k.c. przesłanka skutecznego odwołania darowizny, a mianowicie rażąca niewdzięczność względem darczyńcy, po stronie pozwanego rzeczywiście zaistniała.

Przechodząc do szczegółowych rozważań prawnych należy na wstępie wspomnieć o art. 899 § 3 kc. Przepis ten stanowi, iż darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego. Bieg wspomnianego terminu rozpoczyna się od momentu dowiedzenia się o przyczynie odwołania darowizny, a więc powzięcia wiedzy o niewdzięcznym zachowaniu obdarowanego. Z natury podnoszonych przez powoda zarzutów (obelgi, awantury, rękoczyn, których miał się dopuścić względem powoda pozwany) wynika, iż moment powzięcia przez powoda wiedzy o niewdzięcznym zachowaniu obdarowanego powinien być tożsamy z momentem zaistnienia takich zachowań. Taka konstatacja prowadzi do wniosku, iż przedmiotem kognicji w niemniejszej sprawie powinna być jedynie ewentualna rażąca niewdzięczność, której pozwany mógł się dopuścić najpóźniej na jeden rok przed złożeniem oświadczenia o dowołaniu darowizny (art. 899 § 3 kc) aż do momentu zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 kpc). Chodzi więc, co do zasady, o okres od dnia 9 grudnia 2012r. do dnia 1 października 2014r. (por. w tym zakresie np: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 kwietnia 2014 r. I ACa 18/14; LEX nr 1461003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 stycznia 2014 r.; I ACa 646/13; LEX nr 1425366; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 czerwca 2013 r., I ACa 221/13; LEX nr 1353604; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 czerwca 2013 r., I ACa 206/13; LEX nr 1339336; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2004 r., III CK 601/03; LEX nr 1084555).

Zgodnie z treścią art. 898 § 1 k.c, darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności.

Umowa darowizny wytwarza stosunek etyczny między darczyńcą a obdarowanym, wyróżniający się moralnym obowiązkiem wdzięczności. Pogwałcenie tego obowiązku przez dopuszczenie się ciężkich uchybień opatrzone jest sankcją prawną, przewidzianą w art. 898 § 1 k.c., w postaci prawa odwołania darowizny. Warunkiem tego uprawnienia jest, aby obdarowany dopuścił się względem darczyńcy rażącej niewdzięczności. Ową kwalifikowaną postać ma dopiero takie zachowanie się obdarowanego, które w świetle istniejących reguł moralnych i prawnych świadczy o tym, że darczyńca odczuwa je wysoce ujemnie. O tym, czy postępowanie obdarowanego przedstawia się jako rażąca niewdzięczność, rozstrzyga sąd. Stanowisko takie potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 2000 r., III CKN 810/00, LEX nr 51880.

Ustawodawca nie sprecyzował pojęcia "rażąca niewdzięczność", gdyż jest to niemożliwe z uwagi na zróżnicowane sytuacje życiowe, posłużył się formułą ogólną, pozostawiając sądowi ocenę na podstawie konkretnych okoliczności sprawy. Według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, za niewdzięczność przyjmuje się świadome naruszenie podstawowych obowiązków ciążących na obdarowanym względem darczyńcy, krzywdzące darczyńcę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 1599/00 Prok. i Pr. 2002/5/40). W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się ponadto, że przez pojęcie rażącej niewdzięczności należy rozumieć tylko takie czynności obdarowanego - działania lub zaniechania, które są skierowane przeciwko darczyńcy z zamiarem nieprzyjaznym. Chodzi tu przede wszystkim o popełnienie przestępstwa przeciwko darczyńcy, np. przeciwko zdrowiu, życiu, czci, mieniu oraz o naruszenie przez obdarowanego obowiązków wynikających ze stosunków osobistych łączących go z darczyńcą - np. odmowa udzielenia

pomocy w czasie choroby. Znamion rażącej niewdzięczności nie wyczerpują czyny nieumyślne obdarowanego, a nawet drobne czyny umyślne, ale niewykraczające poza zwykłe konflikty rodzinne.

Według twierdzeń powoda zasadniczymi powodami odwołania darowizny były: zaprzestanie przez pozwanego realizacji nałożonych na niego obowiązków, m.in. dostarczania wyżywienia, respektowania służebności mieszkania czy prawa poruszania się przez powoda po darowanej nieruchomości, obraźliwe i opryskliwe odnoszenie się do darczyńcy, zagrożenie mu oraz przemoc fizyczna wobec niego.

Zdaniem Sądu nie zostało to przez stronę powodową dowiedzione. W okresie od dnia 9 grudnia 2012r. do dnia 1 października 2014r. konflikt pomiędzy stronami nadal istniał, jednakże w dużej części był on spowodowany postawą powoda, który potrafił zachowywać się prowokacyjnie, nadal uniemożliwiał korzystanie przez pozwanego z własnego gospodarstwa, odrzucał oferowane przez pozwanego wyżywienie, na wyzwiska odpowiadał wyzwiskami. Wprawdzie pozwany został skazany za przestępstwo z art. 157 § 2 kk popełnione przeciwko powodowi, jednak zaistniało ono przed 9 grudnia 2012r., ponadto Sąd karny w wyroku skazującym ustalił, że zachowanie pozwanego zostało wywołane wyzywającym zachowaniem się powoda i - przyjmując, iż społeczna szkodliwość czynu nie była znaczna - odstąpił od wymierzenia kary.

Jak wskazuje się w orzecznictwie znamion rażącej niewdzięczności nie wyczerpują nie tylko czyny nieumyślne obdarowanego, ale także drobne czyny umyślne, jeżeli nie wykraczają one poza zwykłe konflikty rodzinne w określonym środowisku (wyrok SA w Szczecinie z 14 kwietnia 2005 r., I ACa 60/05, OSA 2006, z. 10, poz. 35). W podobny sposób należy potraktować incydentalne sprzeczki, zwłaszcza sprowokowane (wyrok SA w Warszawie z 22 listopada 2005 r., VI ACa 527/05, Rejent 2005, nr 11, s. 156). Kwalifikację taką uzasadnia również wyrządzenie krzywdy czy przykrości, postępowanie w sposób niezamierzony w uniesieniu czy rozdrażnieniu. Nie uzasadnia odwołania darowizny dopuszczenie się przez obdarowanego takich czynów, które w danych okolicznościach czy warunkach nie wykraczały poza zwykłe przypadki życiowych konfliktów (wyrok SN z 7 maja 1997 r., I CKN 117/97, LEX nr 137781). Podkreślenia wymaga również, iż postępowanie obdarowanego, który nie zachowuje się w odniesieniu do przedmiotu darowizny w sposób zgodny z wyobrażeniami darczyńcy, nie uzasadnia postawienia mu zarzutu zachowania rażąco niewdzięcznego (wyrok SN z 2 grudnia 2005 r., II CK 265/05, Biul. SN 2006, nr 3, s. 11).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zachowanie pozwanego w analizowanym okresie nie wyczerpuje znamion określonych w art. 898 § 1 k.c. - z pewnością nie wykraczało ono poza nasilone, ale zwykłe konflikty rodzinne. Do udowodnienia tego strona powodowa była zobligowana wedle art. 6 kc, gdyż - zgodnie z tym przepisem - ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Z powyższych względów orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

W punkcie drugim wyroku zasądzono od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Toruniu - na rzecz adwokat A. C. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) wraz z należnym podatkiem VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (razem 4.428zł). Rozstrzygnięcie to znajduje swoją podstawę w treści § 2 ust. 3, § 6 pkt 6 oraz §§ 19 i 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej urzędowi - Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

W punkcie trzecim wyroku drugim kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić powód (ze względu na sądowe zwolnienie od nich) obciążono Skarb Państwa biorąc pod uwagę wynik sprawy oraz treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych a contrario.